Det, der bestaar.

Bor Guds Ord bestaar evindelig (Es. 40, 8).

Den fnysende Saulus standses.

Men Saulus fnøs endnu med Trusel og Mord imod Herrens Disciple.
Ap. G. 9, 1.

Læs Kap. 9, 1—9.

Lad os her ved Overgangen til 9. Kap. mærke os, at da Filip bortrykkedes af Aanden fra Hofmanden, blev han funden i Asdod (en Filisterby paa Middelhavskysten Vest for Jerusalem), og han drog omkring og forkyndte Evangeliet i alle Byerne, indtil han kom til Kæsarea.

„Forkyndte Evangeliet i alle Byerne" indtil Kæsarea, — det maa omfatte en hel stor Mission, men som Lukas kun i Forbigaaende har berettet om med et Pennestrøg. Vi ved saa intet videre om denne Missions Resultater.

„Men Saulus fnøs endnu med Trusel og Mord imod Herrens Disciple" læser vi i Begyndelsen af vort Afsnit.

„Endnu" peger tilbage paa, hvad der er fortalt om Saulus' Behag i Stefanus' Mord, og at han plagede Menigheden og gik ind i Husene og trak baade Mænd og Kvinder frem og lod dem sætte i Fængsel (Kap. 8, 1 og 3).

Lad os her henvise til, hvad han selv som Paulus senere siger derom. Kap. 22, 4: „Og jeg forfulgte denne Vej indtil Døden, idet jeg lagde baade Mænd og Kvinder i Lænker og overgav dem til Fængsler." Kap. 26, 9—11: „Jeg selv mente nu ogsaa at burde gøre meget imod Jesu, Nazaræerens Navn, og det gjorde jeg ogsaa i Jerusalem; og jeg indespærrede mange af de hellige i Fængsler, da jeg havde faaet Fuldmagt dertil af Ypperstepræsterne, og naar de bleve slaaede ihjel, gav jeg min Stemme dertil. Og i alle Synagogerne lod jeg dem ofte straffe og tvang dem til at tale bespotteligt, og rasende end mere imod dem forfulgte jeg dem endog til udenlandske Byer". Se videre Gal. 1, 13—17 og 1 Tim. 1, 13.

Det ses heraf, dels at Saulus har forfulgt Guds Menighed, fordi han mente, at han burde gøre alt, hvad han kunde, imod Jesu, Nazaræerens Navn, og dels, at han i længere Tid har forfat denne Forfølgelse og det i stor Udstrækning.

Han har været en af Ypperstepræsternes stærkeste haandgangne Mænd til at modvirke Kristendommen.

Personligt har han vel ingen slaaet ihjel, men han gav sin Stemme til, at Stefanus og efter det anførte Sted at dømme flere andre blev slaaet ihjel for deres Tros Skyld.

Rasende end mere drog han ogsaa til udenlandske Byer. Hvor mange udenlandske Byer han har forfulgt de Kristne i, har hverken han selv eller Lukas sagt, men eksempelvis nævner Lukas Damaskus, Syriens Hovedstad, hvor der boede mange Jøder, af hvilke flere var bleven omvendt til Kristendommen.

Rimeligvis er Saulus rejst til Damaskus udelukkende i det Ærinde at opsøge og fængsle derboende Kristne, eller føre dem bundne til Jerusalem.

Salus med en Del Ledsagere drog frejdigt af Sted efter Damaskus; men da han nærmede sig Staden, omstraalede et Lys fra Himmelen ham pludseligt.

Kap. 26, 13 anføres Pauli egne Ord saaledes: „. . . saa jeg undervejs midt paa Dagen, o Konge! et Lys fra Himmelen, som overgik Solens Glans, omstraale mig og dem, som rejste med mig." Kap. 22, 6 siges ogsaa, at det var ved Middag.

Et underligt, klart, gennemtrængende Lysskær maa det have været; ikke underligt, at Saulus faldt til Jorden.

Som han laa der paa Jorden, hørte han en Røst sige til ham: „Saul! Saul! hvorfor forfølger du mig?" Saul spørger: „Hvem er du, Herre?" Men den talende svarede: „Jeg er Jesus, som du forfølger."

Med eet er Saulus overbevist om, at Jesus af Nazareth, som han har forfulgt i hans Disciple, er den sande Messias, ophøjet til Herlighed hos Gud.

Gal. 1, 16 siger Paulus: „Da spurgte jeg straks ikke Kød og Blod til Raads", nemlig da Jesus havde aabenbaret sig for ham for at kalde ham til at forkynde Evangeliet om Frelsen i ham.

Jesus siger videre til Saulus i Synet: „Men staa op og gaa ind i Byen, og det skal siges dig, hvad du bør gøre."

Han skulde saa alligevel ind til Damaskus, men ikke som den rasende Forfølger for at trælbinde de hellige. Han var selv blevet fanget og maatte lade sig føre, ja som en blind lade sig lede ved Haanden.

I hele tre Dage befandt han sig i denne Tilstand og hverken spiste eller drak.

Der er to Ting, vi her skulle lægge mærke til.

Den fnysende og rasende Forfølger handlede i Uvidenhed, i blind Nidkærhed for sin fædrene Religion; han var ikke falsk, han var tro imod sin Overbevisning, og han satte hele sin Indflydelse og Kraft ind for sin Overbevisning. Det maa man have Agtelse for. Paulus er selv i sin vantro Tilstand en underlig Modsætning til Ananias og Safira.

Men intet viser klarere end Salus' Tilfælde, at det ikke er nok til et Menneskes Frelse, at han er et ærligt, nidkært, religiøst Menneske og sætter hele sin Kraft ind paa at tjene Gud efter sin Overbevisning.

Derfor taler Paulus ogsaa om „Nidkærhed for Gud uden Forstand". Ak, hvor mange Gange har ikke saadan Nidkærhed gjort sig gældende med Forfølgelse indenfor Kirken!

Nej, det nidkære Menneske maa ydmygt bøje sig under Guds Ord, lade sig oplyse og vejlede af det, hvis det skal naa frelst til Maalet, og hvis det skal blive til Nytte i Guds Riges Arbejde.

Det andet, vi vilde bemærke, er angaaende den Maade, Herren tog Saulus paa.

Saulus var allerede noget af en Stormand. Han var opdraget i sin Religions strengeste Sekt, han var begavet frem for de fleste, han var oplært ved Gamaliels Fødder, og han stod tillige paa sin Tids verdslige Dannelses Højde.

Hvor fjernt det maatte ligge for en saadan Mand at lytte til almindelige Menneskers Ord.

Vi behøver slet ikke at ræsonere, om der var Mulighed for, at han kunde være blevet overbevist, blevet omvendt paa en anden Maade — Herren saa, at han skulde tages paa den Maade, og saa var han naadig nok til at tage saaledes paa ham. Uden at nogen har Ret til at foreskrive Herren Vej og Maade — det gjorde Saulus jo langt fra heller ikke — tør vi tro, at Herren utallige Gange, naar han har set Mennesker, der var ærlige, men for frem i blind Nidkærhed, har handlet lignende. Luthers Tilfælde kan tjene som eet Eksempel, Augustinus' som et andet.

Jo, hvor Gud er naadig, selv imod en gnysende og rasende Forfølger!

Evangeliet i mange Tunger.

Af H. P. Hansen.

I.

Man kan, naar man læser Evangelierne, ikke andet end gribes af deres verdensvide Syn paa Jesu Mission lige fra Begyndelsen af hans Liv her paa Jorden. Hver Begivenhed, der knytter sig til hans Fødsel, faar Glans af Lyset fra denne Betragtning. Engelen, som bebuder Maria Frelserens Komme, fortæller, at der ikke skal være Ende paa hans Kongerige, et Træk, der straks giver en Anelse om Evangeliets ubegrænsede Udbredelse til alle Jordens Slægter.

Efter Jesu Fødsel i Bethlehem sagde Engelen, som aabenbarede sig for Hyrderne paa Marken, at det glædelige Budskab, som han bragte dem, var for alle Folk, og de himmelske Hærskarers Sang leder heller ikke Tanken hen paa nogen Begrænsning, naar det hedder: „Fred paa Jorden, i Mennesker Guds Velbehag."

Og de vise Mænd fra Østerland, som under Vejledning af en straalende Stjerne kom langvejs fra for at tilbede Jødernes Konge, gav Vidnesbyrd om det Haab, der næredes af Slægter uden for Israels Grænser, og Ønsket om at faa Del i den Velsignelse, der fulgte med det Opfyldelse.

Simeons Ord er ganske i Overensstemmelse med dette Vidnesbyrd, naar han i sin Taksigelse for den nye Aabenbarelse af Guds Frelsertanker udbryder: „Mine Øjne har set den Frelse, som du beredte for alle Folkeslagenes Aasyn, et Lys til at oplyse Hedningerne og en Herlighed for dit Folk Israel."

Men Evangelisternes Hensigt er dog ikke saa meget at fremdrage nydre Vidnesbyrd som at vise, hvorledes Jesus virkeliggjorde det universelle Syn paa den guddommelige Plan med hans Mission til den hele Verden.

Jesus var en født Konge, men forskellig fra alle andre Konger, der kun har at stige op paa Tronen og modtage Kronen. Han maatte selv vinde og danne sit Kongerige. Det var hans Livs store Opgave, og den viste sig at være saa meget mere vanskelig at løse, som det Kongerige, han ønskede at oprette, var saa vidt forskelligt, ikke blot fra andre Riger, men ogsaa fra de Forestillinger om det, som de nærede, der først og fremmest var bestemt til at være Borgere i det.

Det ejendommelige ved det Rige, Jesus var kommet for at oprette paa Jorden giver hans Forløber en Antydning af i de Ord, han henvendte til Folket: „Omvender eder; thi Himmerige er nær" Matth. 3,2. Jesus selv brugte oprindelig det samme Udtryk, men kaldte det undertiden ogsaa „Guds Rige."

Som det fremgaar af Jesu Samtale med Nikodemus, var „Guds Rige" en fuldstændig Modsætning til denne Verden. Verden var udvortes, synlig og fordærvet, løsrevet fra Gud og udviklet og styret i Overensstemmelse med det kødelige Hjertes Begæringer og under den ondes Herredømme. Guds Rige er lige saa indvortes og usynligt som helligt. Det frembyder sig ikke til videnskabelig Jagttagelse men aabenbarer sig og føles i de rene Hjerter. Det er Menneskelivet i Samfund med Gud, forenet og organiseret under Helligaandens Inspiration og Ledelse.

Men er Guds Rige aandeligt og evigt er det ogsaa universelt i sin Form, det maatte blive hele Menneskeslægtens Eje: „Naar Religionen saaledes føres tilbage til sit dybeste Centrum, til Menneskets Samfund med Gud, saa falder de nationale Religionsformers adskillende Grænser bort som meningsløse; den inderste Erfaring af, hvad der er renest Menneskeligt, kan ikke længer være eet Folks Privilegium frem for alle andre — det maa blive hele Menneskeslægtens Eje."

Med dette store Princip for Øje er det unødvendigt i Enkelthederne at vise, hvorledes Evangeliets Almindelighed præger de evangeliske Fortællinger. Det er næsten ligegyldigt, hvor vi slaar op, saa ser vi, at Evangelierne er gennemtrængt af Guds Frelsestanker med alle Jordens Folk, og at det var det samme Princip, der bestemte Jesu egen Mission.

Det er først, naar vi antager dette Syn paa „Menneskens Søn", at vi ret forstaar den store Ildprøve, der uadskadelig var knyttet til hans Gerning, og som ene var den Vej, ad hvilken Jesus kunde indgaa til Faderens Herlighed og tage Plads som øverste Leder af Guds Rige.

Vi ved, paa hvilke Vilkaar Fristeren tilbød Jesus denne Verdens Trone: een eneste Handling i Uhyghed mod Gud var tilstrækkelig. I samme Aand var Jøderne villige til at krone Jesus som deres Konge, blot han vilde stille sig i Spidsen for dem og spille Rollen som national Befrier fra Roms Aag.

Selv blandt hans Disciple, var der lige til det sidste et Haab om, at han til sin Tid og paa sin Vis vilde foretage et afgørende Skridt i denne Retning. Men Jesus vidste, at det maatte gaa helt anderledes. Den hele Verden var skyldig for Gud, og før hans Langmodighed her kunde blive godtgjort, hans Retfærdighed kundgjort, hans Kærlighed kendt, maatte Menneskens Søn forraades, dømmes til Døden, korsfæstes og opstaa paa den tredie Dag.

Som han selv fortalte nogle Gange, der kom for at se ham i Jerusalem, var det først, naar han saaledes blev ophøjet fra Jorden, at han kunde drage alle til sig, Joh. 12, 32.

Den Maade, hvorpaa Jesu Død fandt Sted, indeholder ogsaa Bekræftelse paa Rækkevidden af det Evangelium, han var kommen for at bringe Menneskeslægten. Han blev ikke simpelthen hængt op paa et Skamtræ, men forsæstet af en fremmed Magt, og Overskriften paa Korset var ikke blot skrevet paa Hebraisk, men ogsaa paa Græsk og Latin — de to store Rigers Sprog, paa hvilke Evangeliet snart skulde forkyndes af Jesu Disciple, og som ogsaa var forstaaeligt for de Skarer fra fremmede Lande, der var kommen til Jerusalem for at tage Del i. Paaskefesten.

Det var at vente, at Jesus, før han forlod denne Verden, vilde give sine Disciple Anvisning paa, hvorledes de skulde fortsætte hans Værk, og arbejde for Evangeliets Udbredelse.

I forskellig Form finder vi disse Anvisninger i de fire Evangelier og i Apostenes Gerninger. Det hedder hos Markus! „Gaar ud i al Verden og prædiker Evangeliet for al Skabningen," Mark. 16, 15. Udtrykket hos Matthæus, 28, 18.19, er mere omfattende: „Mig er given al Magt i Himlen og paa Jorden. Gaar derfor hen og gør alle Folkeslagene til mine Disciple." I Lukas Evangelium har Anvisningen paa Evangeliets Forkyndelse faaet en mere indirekte Form: „Saaledes er der skrevet, at der i hans Navn skal prædikes Omvendelse og Syndernes Forladelse for alle Folkeslagene og begyndes fra Jerusalem," Luk. 24, 47.

Hos Johannes, der forudsætter de andre Evangelier kendt, har Anvisningen faaet den korteste Form: „Ligesom Faderen har udsendt mig, saaledes sender ogsaa jeg eder" Joh. 20, 21. I Apostlenes Gerninger har Befalingen faaet en Form, der tydelig nok er et fuldere Udtryk for, hvad der allerede staar skrevet i Lukas Evangelium: „I skal være mine Vidner baade i Jerusalem og i hele Judæa, og Samaria og indtil Jordens Ender." Ap. G. 1, 8.

Universalismen i Opfattelsen af Disciplenes Opgave præger saa at sige hvert Ord i Jesu store Missionsbefaling, ikke mindst i den Form, den har faaet hos Matth. Den Magt, der er givet Jesus, er ubegrænset, den strækker sig til hver Del af Himlen og Jorden. Saaledes ogsaa til Omraadet for hans Disciples Virksomhed, eftersom de skal gaa ud i al Verden og vinde Herren Venner blandt alle Folkeslagene. Lige saa vide erGrænserne for den Undervisning, hans Tjenere skal give, de skal lære dem at holde alle Ting, som han har befalet. Og det tilføjes, at han vil være med dem alle Dage indtil Verdens Ende.

Jesu Død var bleven efterfulgt af en Række Begivenheder, hvis Virkninger rækker til Tidernes Ende og som forvandlede saa vage, uvidende og bange Mænd til Lærere af uovertruffen Højhed, der blev Redskaber i Guds Haand til Verdens Igenfødelse. Herrens Opstandelse havde jaget hver en Skygge bort fra deres Sjæl. Den Mistrøst, der for et Øjeblik havde fordunklet deres faste Haab, at han var den, som skulde forløse Israel, havde givet Plads for en fast og urokkelig Overbevisning om, at Kristus var opstanden fra de døde. I denne ene Begivenhed fik baade Skriften, Historien og deres egne Erfaringer sin Belysning og Forklaring. Skønt Herren efter sin Opstandelse kun ved enkelte Lejligheder viste sig synligt for sine Venner, havde dog Gud ved Kristi Opstandelses Kraft født dem paany til et levende og uforgængeligt Haab. Men desuden havde den opstandne Herre givet dem mange Forjættelser og Forskrifter om de Ting, der stod i Forbindelse med Guds Rige, saaledes ogsaa sagt dem, at de ikke maatte vige fra Jerusalem, men at de her skulde oppebie „Faderens Forjættelse". Det var i Lydighed mod dette Ord, at de fra Oliebjerget, hvorfra Herren for til Himmels, vendte tilbage til Jerusalem og samledes i den Sal, hvor de plejede at holde deres Møder. Det var et af disse store Kamre under det flade Tag paa et jødisk Hus, der paa Grund af sin afsides Beliggenhed blev brugt til religiøst Formaal, og det har sandsynligvis været det samme Værelse, der blev brugt ved den sidste Nadvere samt ved de Sammenkomster den første Dag i Ugen, ved hvilken Jesus havde vist sig for dem. Denne Sal, hvortil der saaledes knyttede sig hellige Minder, siges at have været den sædvanlige Samlingsplads for Apostlene under denne Ventetid.

Lidt om afdøde Pastor H. C. Hansen.

Da det er min bestemte Overbevisning, at det kan gøre Gavn at høre noget om og af den i Overskriften nævnte Mand, saa vil jeg skrive lidt om ham, skønt det er ca. 42 Aar, siden han døde.

Pastor Hans Christian Hansen var født i Svendborg den 10. Marts 1839, og han døde om Efteraaret 1873, altsaa inden han var 35 Aar gammel. Vi har en Anledning til at kende denne betydningsfulde unge Mand gennem en Aargang af Prædikener, der blev trykt, efter at han var død, men som han havde besluttet sig til at udgive, fordi mange havde bedet ham derom. Disse Prædikener kom ud i 1874, og de har uden Tvivl haft en langt større Indflydelse, end den beskedne og ydmyge Forfatter af dem havde ventet sig. I 1895 saa jeg i Danmark 4. Oplag af dem. Der har altsaa været Levedygtighed i dem, og de fortjener i Sandhed at leve. Vel er de forfattede af en ganske ung Præst; men vi kan se af dem ganske tydeligt, at denne unge Præst, som var en meget alvorlig troende Kristen, har trods sin Ungdom alligevel været en ganske erfaren Mand og en Mand, der kunde se længere frem og ind i vanskelige Sager, end mangen en alvorlig troende Præst, der har levet mere en 60 Aar i denne Verden. Derfor er disse H. C. Hansens Prædikener meget nyttige at eje og bruge. De er lette at forstaa for alle, der vil bruge deres Øine til at tænke; thi ogsaa der, hvor Forfatterens dybe, kristelige Indsigt kommer frem, forklarer han sig med stor Grundighed uden at blive langtrukken og trættende. Skade er det, at alle fire Oplag af nævnte Prædikener er udsolgte. Det var ønskeligt, at man i Danmark vilde lade et femte Oplag trykke, og at Folk baade der og her i Amerika vilde købe Bogen og læse og granske den med Flid. Jeg har selv kendt disse Prædikener fra min tidlige Ungdom af. Endnu læser jeg dem for at lære noget af dem. Før jeg vidste, at de var kommen ud i Bogform i 1874, var der en ældre begavet Kristen Kvinde, som henledte min Opmærksomhed paa Forfatterens Stykker, som stod at læse i „Den Indre Missions Tidende" i Begyndelsen af Halfjerserne. Hun havde holdt Missions Tidenden i flere Aar og gemt den. Hun havde aldrig set Past. Hans Christian Hansen, og det har heller ikke jeg; men hun paastod, at hans Afhandlinger i Missions-Tidenden gjorde hende mest Gavn af alt, hvad hun fandt i den. Hun vidste, at han nu var død, og hun fintes, at dette var et meget stort Tab. Siden købte jeg mig Past. Wilhelm Becks første Postille: „Nyt og Gammelt" og læste den igennem flere Gange med stor Interesse, og snart efter købte jeg ogsaa H. C. Hansens Postille og læste af og til i denne.

At Past. H. C. Hansen levede som et meget oprigtigt Guds Barn, ved jeg ud af det Vidnesbyrd, som troende Mennesker, jeg har talt med her i Amerika, og som havde kendt ham personligt, har givet ham, og man kan forstaa det af hans Prædikener paa samme Maade, som man kan se hans store Begavelse til at se langt og tydeligt, ved at læse disse med Eftertanke.

Flere har udtalt deres Forundring over, at Gud tog denne højtbegavede Præst ud af Verden, inden han blev 35 Aar gammel, den Mand, som besad Evne og Hjertelag og Kundskaber til at kunne blevet en meget nyttig Professor i Teologi ved Danmarks eneste Universitet. Ja, her kan vi ikke tale med. Her er Ting, som vi ikke kan gennemskue. Lad os hellere takke Gud, fordi Pastor Hansen blev til Vækkelse og Vejledning for mange i den korte Tid, han var Præst, og for den udmærkede Samling af Prædikener, som Danmarks Folk fik efter ham samt for det Eksempel paa Hengivenhed i Guds Villie til at gaa Døden i Møde med, som Past. Hansen satte ned sin Død.

Pastor H. C. Hansen blev meget syg efter en voldsom Forkølelse, han havde faaet, da han var Student. Under denne Sygdom med Døden for Øje blev han grundig omvendt; men hans legemlige Helbred var gaaet tabt. Han led af Lungetæring, og han vidste nok, at han ingen Udsigt havde til at blive en gammel Mand. Jeg kan ikke tænke mig andet, end at denne Sygdom har medvirket stærkt til at modne den unge, højtbegavede Præst for Guds Rige og til at sætte ham i Stand til at kunne skrive de herlige og betydningsfulde Prædikener, som hans Fædrelands Folk fik i Arv efter ham. Disse Prædikener er dog ikke blevne paaskønnede, som de fortjener det. De vil være passende for alle Tider i Fremtiden. Kommer der en Tid, da man ingen Smag har for dem, saa er det et Tegn paa, at den Tid er kommen, da kun faa forstaar sig længere paa ægte, saliggørende Kristendom.

Ved at læse Hansens Prædikener, har jeg af og til tænkt paa en anden ung Præst, en tyst Mand, Ludvig Hofackers Prædikener. Man kommer let paa den Tanke, at Hofackers Prædikener maa være forfattet af en Mand, der var mere end 50 Aar gammel, og man nødes til at forundre sig meget, naar man faar at vide, at Ludvig Hofacker døde, da han var 30½ Aar gammel. Jo, Gud kan gøre noget ud af unge Mennesker, naar de vil være ham lydige.

A. J. Dahm.

Duster du?

Nu brydes der saa mangt et Skjul,
Knopperne svulme og briste,
saa hjerteglad den lille Fugl
slaar Triller bag sine Kviste.
Og alle Jordens Blomster smaa
duster af Tak og Glæde,
for Solen kærlig til dem saa,
og Himlen gav dem Bæde.

Og hist og her Violen blaa
smiler som Barnets Øje.
Jeg tror forvist, den elske maa
den kære Sol i det høje.
Paa Tornegrene Roser smaa
duster og rødmer af Glæde,
for Solen kærlig til dem saa
og Himlen gav dem Bæde.

Men Sjælesol fra Bethlehem —
duster vi dig i Møde?
O, kald i os de Roser frem,
som dybt af Kærlighed gløde,
saa dine dyrekøbte smaa
duster af Tak og Glæde,
for Pinsesolen, som de faa
i Tro paa Daabens Bæde.

Thi ogsaa vi, omend vi fik
ikkun et Tornesæde,
til andre kan i Ord og Blik
uddufte Himmelglæde.

Og har vi Rod ved Naadens Vand,
da, om vort Hjerte isner,
omplantes vi til Livets Land,
hvor ingen Roser visner.

Skrevet til Danskeren.
Einar Rasmussen.

Ikke mistet.

Du lille Hus ved Vejen her
Med Ruder smaa og Døre lave,
Du var mig i min Ungdom kær,
Thi det er godt en Ven at have,
Og inden dine snævre Vægge,
Der dværled en, som kunde trække
Med Kærlighedens Baand mig hid.

Jeg husker ej, hvor tidt jeg kom,
Kun ved jeg, at jeg altid fandt
Dig, min Veninde, god og from,
Mens Tiden alt for hurtig svandt,
Den Tid vi kunde sammen være,
Men hvad jeg ved af Tro og Ære
Det vokste ved din Side bedst.

W. V. BENNETT,
Room 4, Bee Bldg., Omaha, Nebr.
Canadian Government Agent.

Vore nye Bibler.

Da vi i lang Tid har følt Savnet af mere praktiske Indbindinger paa de almindelige Husbibler og Konfirmandbibler, fik vi for en Tid tilbage truffet Aftale med et Firma i Udlandet om at indbinde et Parti danske Bibler specielt for os. Sendingen er nu ankommen, og vi kan derfor nu foruden de i vor regulære Bibelfortegnelse opførte Bibler, tilbyde og dertil særlig anbefale følgende nye Numre:

Nr. 16—A. Almindelig 8vo. stortitlet Husbibel i stærk, bøieligt Chagrin med Guldsnit og runde Hjørner. Pris $3.00.

Nr. 24—A. Den almindelige Konfirmandbibel i Lommeformat. Speciel Indbinding i fint, bøjeligt Chagrin med Guldsnit. Pris $1.40.

Nr. 24—B. Samme som Nr. 24—A. men med runde Hjørner. Pris $1.60.

Alle disse Bibler er af det danske Bibelselskabs Udgaver, og med det ny Testamente i ny Oversættelse.

Den, der har set disse Bibler, vil være enig med os i, at de særligt egner sig til Gaveboger.

Danish Luth. Publ. House.

PIGEBØRN OG PIGEBØRN.

Skildringer fra Missionsmarken. Oversat af Karen Ræder. Pris Ind. 50 Cents.

Nu behøver Pigerne da ikke længere at være misundelige i Anledning af Drengebogen; her er akkurat Mage til om Piger, og den er lige saa fornøjelig og frisk som Drengebogen.
(De Unges Blad.)

Danish Luth. Publ. House,
Blair, Nebr.